

TRAM 7

Tram 7

De dagelijkse rit

Dries Vermeulen

Voor Jules

INHOUD

Kuijpers

9

Fruithoflaan

25

Pulhof

40

Jan Moorkens

58

Koninklijkelaan

74

Sint-Willibrordus

91

Driekoningen

104

De Merode

121

Harmonie

136

Gounod

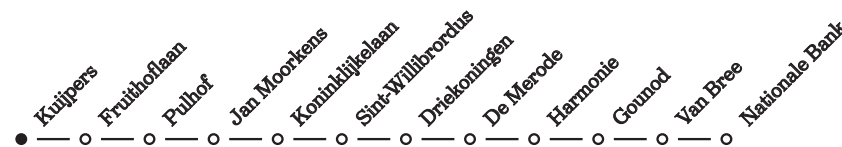
153

Van Bree

168

Nationale Bank

185

OCHTENDMENS

Het gewicht dat ik op mijn schouders draag, is het voorlopige resultaat van vier jaar vaderschap. Zestien kilo, om precies te zijn. Hij zingt een liedje met een zelfverzonnen tekst. Iets over kaka, diarree en snottebellen. Dat zijn de grote thema's momenteel. Universeel en menselijk. Hij schreeuwt ze loeihard in mijn linkeroor.

- Het is een mooi liedje, jongen. Maar wel heel erg luid.
- Ik maak de mensen in de huizen wakker, papa. Het is tijd om op te staan!

Hij gaat graag naar school, ik ga redelijk graag naar het werk. Dat doen we nu al twee jaar elke dag samen. Hij op mijn schouders tot aan de halte, dan samen op de tram tot aan de schoolpoort. Daarna spoor ik alleen verder.

Vandaag schijnt de zon, we hebben geluk. Hij wijst de weg, ik hoef alleen maar te stappen. Aan het kruispunt zak ik door mijn knieën. Hij duwt op het knopje van het verkeerslicht. Niet dat het daardoor sneller groen wordt voor de voetgangers, die onzin hebben we intussen door, maar we doen het toch elke ochtend.

Ik hou het pijltje in de gaten voor de auto's die linksaf slaan. Zodra dat rood wordt, tel ik af:

- Ik ga het mannetje groen maken, kijk goed. 3... 2... 1... Groen!
- Hoe KAN jij dat, papa?
- Gewoon, ik heb superkrachten.

Ooit blijkt dat gelogen, maar voorlopig nog niet.

We huppelen het zebrapad over. Of ja, ik huppel, hij schudt mee op mijn schouders. Hij schatert. Ik schater mee. Naast een superheld ben ik tijdens al die tramritten met mijn zoon ook een beetje een ochtendmens geworden. Zo werd ik veel dankzij hem. Niet dat ik daarvoor NIETS was, maar ik was het stuurlozer. Ik was vaker verdwaald. Dat ben ik nu nog steeds weleens, maar het vaderschap biedt een makkelijk terug te vinden spoor. De richting, de haltes en de bestemming liggen vast. Zodra je op de tram springt, hoef je alleen maar goed vast te houden.

Aan onze halte til ik mijn zoon van mijn schouders af. Ik zet hem op de grond en masseer een pijnscheut weg in mijn linkerarm.

- Ben je weer gegroeid vannacht? Je lijkt zwaarder dan gisteren.
- Ik ben echt al heel erg groot. Misschien wel te groot om in jouw nek te zitten.

Hij kijkt mij aan, stralend van trots. Groot zijn is alles wat hij wil. Ik straal terug, maar denk: ooit is dat waar. Naast een richting legt de tram ook

een tijdschema op. Onherroepelijk denderen we altijd op de volgende halte af. Ik geniet van de rit nu het nog kan.

Terwijl in de verte onze stalen koets piepend en krakend om de bocht komt gekropen, zet hij zijn lied verder. Er liggen vast nog wel wat luiaards te slapen. Bij het tweede refrein val ik in. Ik ochtendmens, iedereen ochtendmens.

*Als je blij bent en je weet het, zing dan mee
Kaka, snottebellen,
di-aaaar-reeeeeeeee*

Heel hard rennen voor de tram
is het leukst als je 6 bent en
augustus is om maar je bent nog
even samen met mama en je rent
ZO hard dat niemand
kan zien hoe je hoopt
dat je het **NET** niet haalt.

Dat het al wat vroeger licht wordt, dat
de zon schijnt, de vogels soms al
durven te fluiten, bomen voorzichtig
weer aan bladeren denken en er
eindelijk weer iets van **hoop** in de
lucht lijkt te hangen, is waarschijnlijk
allemaal **geneldig leuk**
als je toevallig van dat soort
dingen **houdt**,
maar niet voor
Stefan, sorry.

Ik zorg dat we
stoppen voor
rood, dat

we niet
onder auto's lopen,
dat we de klok
in de gaten
houden, niet te
laat komen op school
en hij zorgt dat ik af
en toe omhoog kijk
want papa, je bent
alles aan het
missen.

Vogels hebben zo'n manier
van vrolijk te zitten fluiten
in de vroege
lentezon
dat je je afvraagt
of ze de actualiteit
eigenlijk wel
zo'n beetje
volgen.

Dries

Moeder, ik doe het
Ik heb nu geraniums
voor het raam

Voor het eerst
lijkt het te lukken

Ik word nog
een echte mens

